

Књига пророка Данила – Сто педесет трећа

Духовна симболика северног и јужног царства: путовање кроз библијске храмове и људску природу

Jeff Pippenger
2024-03-23

Северно царство је представљало нижу природу у храму човечанства; представљало је тело у храму цркве; представљало је људско тело у храму Христовом. Христос је саградио сваки храм, и Он је положио сваки темељ, а први камен у милеритском храму била је доктрина о „седам времена“, која је представљена Језекиљевим двају штапова. У побуни 1863. године, лаодикијски адвентизам је одбацио свој пророчки „угаони камен“, што се такође догодило и у грађењу земаљског храма. Одбачени камен био је одређен да буде изабран при закључењу подизања храма, иако је током читавог периода градње био камен спотицања. Ипак, пророчка Реч указује да ће одбачени камен спотицања на крају постати глава угла.

Штап „седам времена“, представљен јужним царством, јесте „глава“ у односу на северно царство. Он је „глава“, јер је у јужном царству Бог изабрао да поистовети Јерусалим као свој град, где је поставио своје светилиште и своје име. Све док два штапа нису била сједињена од 1798. до 1844, „глава“ је била ниже, јужно царство. Када је Јовану 1844. било речено да се окане северног царства, јер је оно било дато незнабошцима, јужно царство је остало као застава која стоји само, као један народ, или је бар то био план. Тај план био је ометен побуном из 1863. и првом „побуном у Кадису“ савременог Израиља.

Дана 11. септембра 2001. године, Господ је Своју лаодикијску цркву вратио у 1863, вратио у 1888, вратио у 1919. и вратио у 1957, до друге „побуне код Кадиса“. Али при тој побуни обећање да ће камен који је био одбачен постати глава од угла сада се испуњава. Оно се испуњава у онима који су представљени као сто четрдесет и четири хиљаде, међу којима Христос заувек остварује сједињење божанства и човечанства.

Павле је нижу природу поистоветио са телом, а вишу природу са умом. Он је тело (нижу природу) означио као смрт.

Јер знамо да је закон духован; али сам ја телесан, продан под грех. Јер оно што чиним не одобравам; јер не чиним оно што хоћу, него чиним оно што мрзим. Ако, дакле, чиним оно што нећу, саглашавам се са законом да је добар. А сада то не чиним више ја, него грех који пребива у мени. Јер знам да у мени, то јест у мом телу, не пребива никакво добро; јер хтети имам у себи, али чинити добро не налазим. Јер добро које хоћу не чиним; него зло које нећу, оно чиним. А ако чиним оно што нећу, то не чиним више ја, него грех који пребива у мени. Налазим, дакле, закон: кад хоћу да чиним добро, зло ми је присутно. Јер се радујем закону Божјем по унутрашњем човеку; али видим други закон у својим удовима, који војује против закона мога ума и заробљава ме законом греха који је у мојим удовима. Ја јадан човек! Ко ће ме избавити од тела ове смрти? Римљанима 7:14–24.

Павле је знао да у његовом „телу“ не обитава „ништа добро“. Склоности, и наслеђене и стечене, које су постојале у његовом телу (његовом организму), деловале су само тако да га воде у грех. Те склоности представљале су закон греха, али је Павле желео да држи закон Божји, а не закон греха. Закон Божји Павле је поистоветио са „законом свога ума“ (својом вишом природом). Његов вапај био је: „ко ће ме избавити од тела смрти?“ Наравно, Павле је знао да је божанство то које ће донети избављење, али је такође знао да дело избављења захтева и његово учешће.

Зато, љубљени моји, као што сте свагда били послушни, не само кад сам био присутан, него сада још више у мојој одсутности, са страхом и дрхтањем градите своје спасење. Јер је Бог тај који чини у вама и да хоћете и да творите по Његовој благој вољи. Филиплјанима 2:12, 13.

Избављење од тела смрти извршено је божанском силом, која је била повезана с људском силом, и то је био пример који је Исус пружио људима. Чак и док је закон греха делатно дејствовао у нижој природи тела, Исус је своју нижу природу држао у покорности Божјем закону потчињавајући своју вољу вољи свога Оца. Павле је могао наћи избављење када би потчинио своју вољу вољи божанства. Чинећи тако, он је градио своје сопствено спасење, и то је оно што сестра Вајт мисли када говори о делу уклањања греха из нашег живота.

„Свака душа која одбија да се преда Богу налази се под влашћу друге силе. Она не припада себи. Може говорити о слободи, али се налази у најбеднијем ропству. Није јој допуштено да види лепоту истине, јер је њен ум под Сатанином влашћу. Док себе заваљава мишљу да следи налагања сопственог суда, она се покорави вољи кнеза таме. Христос је дошао да с душе скине окове ропства греху. ‘Ако вас, дакле, Син ослободи, заиста ћете бити слободни.’ ‘Закон Духа живота у Христу Исусу’ ослобађа нас ‘од закона греха и смрти.’ Римљанима 8:2.“

„У делу искупљења нема принуде. Не примењује се никаква спољашња сила. Под утицајем Духа Божјег, човеку је остављена слобода да изабере коме ће служити. У промени која настаје када се душа преда Христу, налази се највиши смисао слободе. Изгнање греха јесте чин саме душе. Истина, ми немамо силе да се сами ослободимо Сотонине власти; али када пожелимо да будемо ослобођени од греха, и у својој великој нужди завапимо за силом која је изван нас и изнад нас, силе душе бивају прожете божанском енергијом Светога Духа, и покорави се налозима воље у испуњавању воље Божје.“

„Једини услов под којим је слобода човека могућа јесте да постане једно са Христом. ‘Истина ће вас ослободити;’ а Христос је истина. Грех може да тријумфује једино тако што слаби ум и уништава слободу душе. Потчињеност Богу јесте повратак самог себи,—истинској слави и достојанству човека. Божански закон, којему бивамо подвргнути, јесте ‘закон слободе.’ Јаков 2:12.“ Чежња векова, 466.

Павле је узвикнуо: „Јадан ли сам човек ја! ко ће ме избавити од тела ове смрти?“ Сестра Вајт је изјавила: „када желимо да будемо ослобођени од греха, и у својој великој потреби завапимо за силом која је изван нас и изнад нас самих, силе душе бивају прожете божанском

енергијом Светога Духа, и оне се покоравају налозима воље у испуњавању воље Божје.” У ступању у сједињење наше људске природе са Христовим божанством, кроз упражњавање наше воље, ми извршавамо „чин” уклањања греха из сопствене „душе.”

Али оно што „треба да разумемо јесте права снага воље.“ Воља је „управљачка сила у човековој природи, сила одлуке, или избора. Све зависи од правилног деловања воље. Моћ избора Бог је дао људима; на њима је да је упражњавају. Не можете променити своје срце, не можете сами од себе дати Богу његова осећања; али можете изабрати да Му служите. Можете Му предати своју вољу; тада ће Он деловати у вама да хоћете и чините по Његовом добром нахођењу. Тако ће цела ваша природа бити доведена под управу Христовог Духа; ваша осећања биће усредсређена на Њега, ваше мисли биће у складу с Њим.“

Павле је знао ове истине, и знао је да његова нижа природа мора бити држана у покорности његовој вишој природи, упражњавањем своје воље. Зато је Павле сваки дан умирао.

Сведочим вашом хвалом коју имам у Христу Исусу, Господу нашем: сваки дан умирем.

1. Коринћанима 15:31.

Павле је знао да је потребно да свакодневно разапиње своју нижу природу, употребљавајући своју вољу да би своју нижу природу држао у покорности. Стога је разапео своје тело.

А они који су Христови, распеше тело са страстима и жељама. Галатима 5:24.

Павле је знао да ће његова грешна плот постојати у човечанству све до Другог Христовог доласка, када ће верни, у трену ока, примити ново прослављено тело. Зато 1798. година означава темељ оних четрдесет и шест година у којима је био подигнут милеритски храм, јер је Христос, као једини темељ, био Јагње заклано од постања света. Северно царство било је тело, које је кроз грех задобило превласт над човечанством и уздигло се да буде кривотворено северно царство. Године 1844. Јовану је било речено да „изостави“ предворје, што на грчком значи одбацити нижу природу, која је задобила превласт над вишом природом, где је Бог изабрао да положи Своје име, а 1798. године плот (нижа природа) са „страстима и жељама“ требало је да буде разапета.

У самој основи, Христово тело умрло је при распећу, јер је био истребљен из земље живих. Јужно царство је тада требало да буде један народ, с једним царем, у савезу с Богом, и народ који има Божје светилиште усред себе. Ред на ред, „седам времена“, сада је „глава од угла“, јер од 11. септембра 2001. године Бог подиже Своју „северну војску“ као заставу. Та војска треба да буде један народ, и тај народ ће одражавати само Његов лик, и то чини управо у време када Сатана подиже свој „рог“ који је лик звери. У тридесет седмом поглављу Језекиља, порука четири ветра удише поруку позног дажда на оне који тада устају као та војска. Порука четири ветра јесте порука Седме трубе, где се свршава тајна Божја.

Завршно дело печатења започело је 7. октобра 2023. Време печатења сто четрдесет и четири хиљаде остварује се током оглашавања Седме трубе, а та труба се оглашава три пута током процеса печатења. Она увек означава удар ислама против Славне земље. Савремена духовна „славна земља“ била је погођена 11. септембра 2001, а древна дословна Славна земља била

је погођена 7. октобра 2023, управо у години када су два сведока која беху побијена поново оживела. Трећи удар долази при скором доношењу закона о недељи у Сједињеним Државама.

Од 7. октобра 2023. године, републикански рог и истински протестантски рог звери из земље остварују своје коначне прелазе у рог који, при ускоро долазећем недељном закону, говори или као аждаја или као Јагње. Две манифестације унутрашњег и спољашњег противника у великој борби која се одвија током завршних догађаја земаљске историје, обе су смештене у историји представљеној четрдесетим стихом једанаесте главе Данила. Два коначна развоја двају рогова остварују се током оглашавања Седме трубе. Седма труба је трећа од три трубе јао.

Три тешкоће представљају троструку примену пророштва, и тиме пружају снажно сведочанство о путоказу 7. октобра 2023. И у првој тешкоћи и у другој тешкоћи, ратовање ислама вођено је против војски Рима, што је у последњим данима Сједињене Америчке Државе, о чему сведочи освајање Совјетског Савеза, до којег је дошло тајним савезом између антихриста (папе Јована Павла II) и лажног пророка (Роналда Регана) 1989. године.

У првом тешко, као што је изложено у деветом поглављу Откривења, постоји временско пророчанство од пет месеци, што износи сто педесет година. У другом тешко постоји временско пророчанство од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана. Оба временска пророчанства представљају ратовање против Рима које је ислам водио током две историје које представљају прво и друго тешко. Та два пророчанства имала су два различита исхода тог ратовања. У првих сто педесет година ислам је требало да „мучи“ Рим, а у пророчанству од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана ислам је требало да „убије“ Рим. Та два пророчанства била су непосредно повезана. Завршетак сто педесет година током којих је ислам требало да мучи Рим означио је почетак три стотине деведесет и једне године и петнаест дана током којих је ислам требало да убије Рим. Прво и друго тешко раздвојени су завршетком сто педесет година и почетком три стотине деведесет и једне године и петнаест дана.

Сједињене Америчке Државе престају да буду шесто царство библијског пророштва у време ускоро долазећег недељног закона, и тада бивају пророчки „убијене“. Час „великог земљотреса“ у једанаестом поглављу Откривења јесте ускоро долазећи недељни закон, и када тај час дође, тада долази и Седма труба ислама. Она долази да означи крај, односно смрт шестог царства, које је војска Рима у последњим данима. Тој смрти претходило је сто педесет година у којима је ислам наносио штету војскама Рима. Према главним медијима, који настоје да умање значај деловања радикалног ислама у савременом свету, од 7. октобра 2023. године, па до писања овог чланка 12. фебруара 2024. године, ислам је извршио сто шездесет и пет напада на америчке интересе широм света.

Сто педесет година током којих ислам наноси штету војскама Рима, што води ка убијању војски Рима у првој и другој невољи, понавља се у историји треће невоље, јер тако делује трострука примена пророштва. Оглашавање Седме Трубе, које је печатење сто четрдесет и

четири хиљаде, када долази до сједињења божанства са човечанством, као што је представљено спајањем два штапа, има три прекретнице: прва је духовна славна земља, а последња је духовна славна земља. Средишња прекретница је дословна славна земља.

Године 2023, друга труба упозорења трећег тешко, означила је ескалацију ратовања ислама, пошто је оно ушло у раздобље у којем ће „наудити“ звери земље. Те исте године, два сведока Републиканског рога и истински протестантски рог оживели су и отпочели своје узајамне прелазе у своје коначне симболичке рогове. За Републикански рог то је било сједињење свих отпадничких протестантских сила са свим отпадничким републиканским силама, да би се образовао један рог који је икона звери. Са истинским протестантским рогом то је било сједињење Божанства са човештвом, док је рог прелазео из лаодикијског у филаделфијски карактер, да би одражавао супротност икони звери. Година 2023 наступила је двадесет и две године после 2001, те тако представља симболичку везу Божанства сједињеног са човештвом.

Сва ова историја одвија се у четрдесетом стиху једанаесте главе Данила, што је стих који је био отпечаћен и произвео пораст знања 1989. године, а који је представљен реком Хидекел. У пророчкој историји тог стиха такође се извршава завршно дело у Светињи над светињама, што је светлост која је била отпечаћена 1798. године, а која је представљена реком Улај. Почетак четрдесетог стиха означава време краја 1798. године, а завршетак стиха означава време краја 1989. године, и обе реке сливају се заједно у историји четрдесетог стиха, управо као што Тигар и Еуфрат (Улај и Хидекел) чине непосредно пре него што доспеју до Персијског залива.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

Дух Господа Бога је на мени; јер ме је Господ помазао да јављам добру вест кроткима; послао ме је да завијем ране онима који су сломљена срца, да огласим слободу заробљенима, и отварање тамнице свезанима; Да огласим годину милости Господње, и дан освете Бога нашега; да утешим све који тугују; Да одредим онима који тугују на Сиону, да им дам украс место пепела, уље радости место жалости, рухо хвале место духа клонућа; да се назову дрвећем правде, насадом Господњим, да се Он прослави.

И саградиће старе развалине, подићи ће пређашња пустошења и обновиће опустошене градове, пустошења многих нараштаја. И туђинци ће стајати и пасти стада ваша, и синови странаца биће вам орачи и виноградари. А ви ћете се називати свештеницима Господњим; људи ће вас звати служитељима Бога нашега; јешћете богатство незнабожаца, и њиховом славом хвалићете се. Уместо срама вашег имаћете двоструко, и уместо срамоте радоваће се уделу своме; зато ће у земљи својој наследити двоструко: вечна радост биће им.

Јер ја, Господ, љубим суд, мрзим грабеж за паљеницу; и управићу дело њихово у истини, и учинићу с њима вечни завет. И семе њихово биће познато међу незнабошцима, и потомство њихово међу народима; сви који их виде признаће их, да су они семе које је Господ благословио. Веома ћу се радовати у Господу, душа моја

веселиће се у Богу мојему; јер ме обуче у хаљине спасења, огрну ме плаштом правде, као кад женик украшава себе накитом, и као невеста кад се кити својим драгуљима. Јер као што земља изводи свој изданак, и као што врт чини да узрасте оно што је у њему посејано, тако ће Господ Бог учинити да правда и хвала узникну пред свим народима. Исаија 61:1–11.